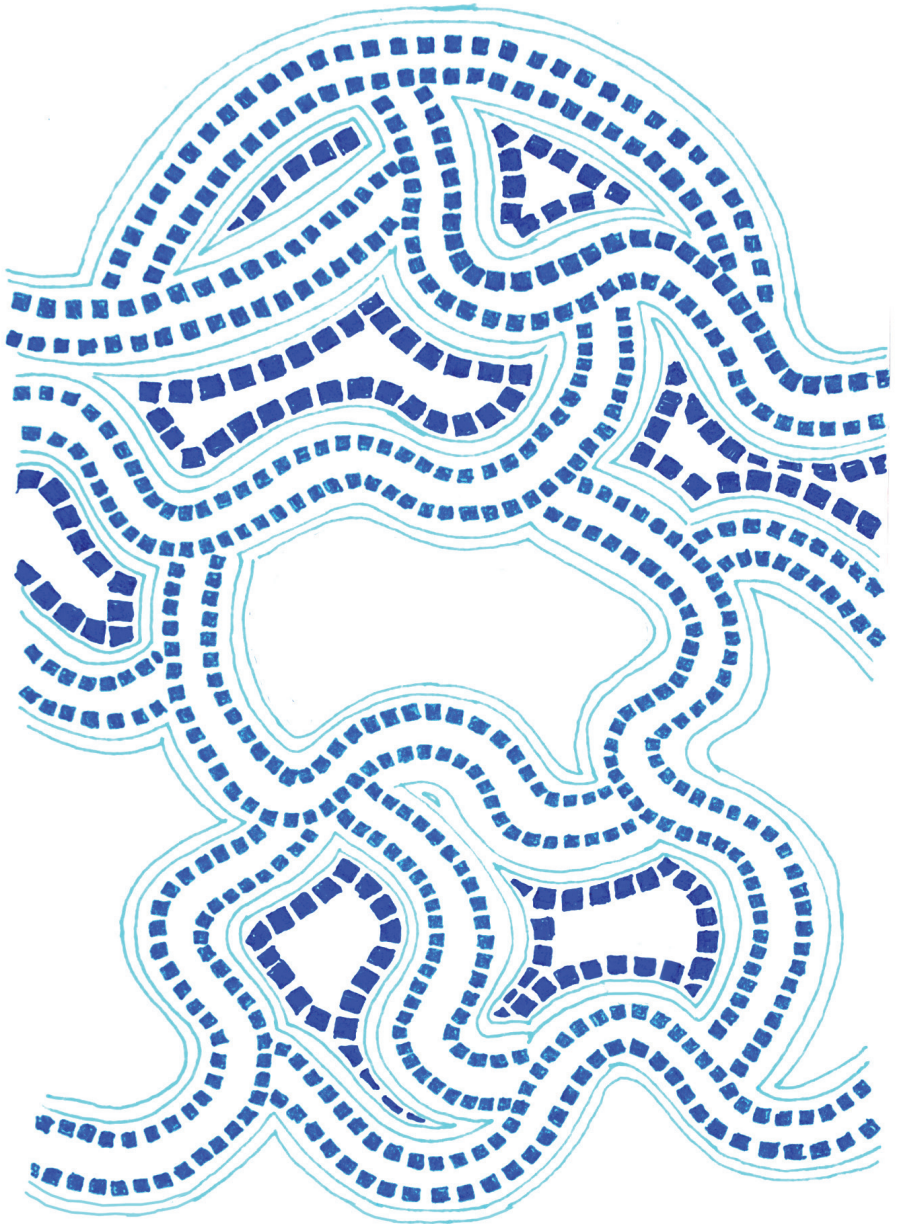

ŘECKÁ
pohádka

Θ Ινονι Δ
myši

Το λιοντάρι
και το ποντίκι

Byl jednou jeden les a v tom lese žil velmi silný a pyšný lev. Pokaždé když zařval ze skály, všechna zvířátka, jak ho slyšela, se běžela hned schovat. Lev byl králem celého lesa, a proto všechna zvířata, ja velká tak i malá se před ním klaněla. Mazaná liška, rychlý zajíc, jelen s velkými a silnými parohy, mrštná antilopa, obrovský slon, silný nosorožec i divoký medvěd, všichni brali nohy na ramena, jakmile uslyšeli jeho řev nebo když zahlédli jeho ostré a velké drápy mezi stromy. Jakékoliv zvíře, které se lvovi opovážilo postavit do cesty, prohrálo.

Jednou večer byl lev v jeskyni a snažil se usnout, aby v klidu strávil tu kozu, kterou právě odpoledne snědl. Ale jakmile se mu začaly oči zavírat, cítil, jak ho něco lechtá pod ocasem. Rozzuřený se otočil a rychlým pohybem chňapl po vetřelci, který vyrušoval jeho královský odpočinek. Když se podíval, nemohl uvěřit svým očím. Pod jeho drápy byla jako v kleci uvězněna malá šedá myška!

„Ty, hloupá a malá myš, se opovažuješ vlézt do mé jeskyně a vzbudit mě? Jak se opovažuješ rušit mocného lva, krále všech zvířat?“ řval lev a už se chystal dát si myšku jako zákusek.

„Prosím králi nejz mě,“ prosila vystrašená myška.
„Nechtěla jsem tě vyrušit, jen jsem hledala něco k jídlu. Mám hlad. Neubližuj mi prosím a já ti slibuji, že ti jednoho dne dobrý skutek oplatím.“

Lev se hlasitě zasmál. Přemýšlel, jak by mohla malá bezmocná myš pomoci všemocnému lvovi, králi všech zvířat, vládci celého lesa? Lev zvedl tlapu a nechal ji jít a přitom říká:

„Nechám tě jít malinká myško, ale můžeš si být jistá, že zrovna ty pro mě nikdy nic udělat nemůžeš.“

I přišel den, kdy se lev hladově toulal lesem a hledal něco k jídlu. V tu chvíli uslyšel, jak v dálce bečí ovce. Začal hned běžet tím směrem, už se chystal po ní skočit, v tom se pod ním propadla zem, a spadl do vykopané jámy, která byla pokryta listím. Na to se mezi stromy objevili lovci, kteří na lva tuto past přichystali. Svázali lva silnými provazy tak, aby se nemohl ani pohnout. Lovci odešli do vesnice pro pomoc, protože byl větší a těžší, než čekali. Lev tam ležel na zemi sám a bezmocný, nemohl hnout ani tělem ani nohama. Tu najednou ucítil, jak ho něco lechtá pod ocasem.

„Kdysi jsi mi ušetřil život. Ted' nastal čas, abych ti to oplatila a zachránila ti život já.“ Lev se nemohl otočit,

aby se podíval, kdo na něj mluví. Byl to ale známý hlas.

„Ty, zachránit mě? To je nemožné,“ pravil lev.

„Však počkej a uvidíš,“ odpověděla myška a hned začala ostrými zoubky ohryzávat provazy, kterými byl lev svázán. Myš nepřetržitě hryzala, ani na chvíli se nezastavila. Po pár hodinách tvrdé práce dokázala provazy překousat a lva osvobodit! Lev už podruhé kvůli té samé myši nevěřil svým očím.

„Děkuji ti mnohokrát,“ řekl lev slabě se slzami v očích. Myš mu skromně odpověděla:

„Říkala jsem, že ti jednoho dne lítost, kterou jsi mi prokázal, oplatím a slib jsem splnila. Tehdy ses mi smál, protože sis nemyslel, že bych já, malá a bezmocná myš mohla někdy s něčím pomoci tobě, všemocnému králi zvířat. Měl by sis zapamatovat, že někdy i ti nejmenší mohou pomoci těm, kdo jsou mnohem větší a silnější než oni. A já nikdy nezapomněla, co jsi pro mě udělal.“

A od té doby se z nich stali nejlepší kamarádi.

Μια φορά κι έναν καιρό, μέσα στο δάσος ζούσε ένα λιοντάρι, περήφανο και δυνατό. Κάθε φορά που έβγαινε από τη σπηλιά του και βρυχόταν, όλα τα ζώα του δάσους, σαν άκουγαν το δυνατό μουγκρητό του, φοβούνταν και έφευγαν μακριά. Το λιοντάρι ήταν ο βασιλιάς των ζώων του δάσους και μπροστά στη δύναμη του όλα τα ζώα, μικρά και μεγάλα, υποχωρούσαν. Η πονηρή αλεπού, ο γρήγορος λαγός, το ελάφι με τα δυνατά του κέρατα, η αεικίνητη λεοπάρδαλη, ο τεράστιος ελέφαντας, ο δυνατός ρινόκερος, ακόμα και η άγρια αρκούδα, όλα τα ζώα τρόμαζαν όταν άκουγαν το δυνατό βρυχηθμό του λιονταριού και αντίκριζαν τα πελώρια και κοφτερά δόντια του.

Μια μέρα, το λιοντάρι κοιμόταν ήσυχο στη σπηλιά του. Είχε φάει αποβραδής μια ολόκληρη κατσίκια και είχε βυθιστεί στον ύπνο για να χωνέψει. Εκεί που απολάμβανε τον ύπνο του, ένιωσε κάτι να γαργαλάει την ουρά του. Το λιοντάρι άνοιξε τα μάτια του αγριεμένο και με μια κίνηση, γράπωσε με τα νύχια του τον εισβολέα που είχε χαλάσει την ησυχία του. Και τι να δει; Ένα μικρό γκρι ποντικάκι! Το λιοντάρι δεν πίστευε στα μάτια του.

“Ποιος είσαι εσύ μικρέ και ανόητε ποντικέ που τολμάς να μπαίνεις στη σπηλιά μου και να με ξυπνάς; Εμένα, το παντοδύναμο λιοντάρι, τον βασιλιά των ζώων;” φώναξε το λιοντάρι, έτοιμο να κάνει μια μπουκιά το μικρό ποντικάκι.

“Μη με φας βασιλιά μου”, τον ικέτεψε τρομαγμένο το ποντικάκι.

“Δεν ήθελα να σε ενοχλήσω. Έψαχνα μόνο κάτι να φάω γιατί είμαι πεινασμένο. Μη μου κάνεις κακό, κι εγώ, κάποια μέρα, θα σου ανταποδώσω αυτή τη χάρη”.

Το λιοντάρι γέλασε ειρωνικά. Τι θα μπορούσε να κάνει αυτό το μικρό και ασήμαντο ποντικάκι για το παντοδύναμο λιοντάρι, τον κυρίαρχο του δάσους... Το άφησε όμως να φύγει χωρίς να το πειράξει, λέγοντας του:

“Θα σε αφήσω να φύγεις μικρό ποντικάκι, παρόλο που εσύ δεν θα μπορούσες ποτέ να κάνεις κάτι για μένα”.

Μία μέρα, το λιοντάρι, εκεί που τριγυρνούσε πεινασμένο στο δάσος ψάχνοντας για τροφή, άκουσε ένα κατσίκι να βελάζει. Τρέχει βιαστικά προς το μέρος του και καθώς πηδάει για να το αρπάξει με τα κοφτερά του νύχια, πέφτει μέσα σε ένα λάκκο που ήταν σκεπασμένος με φύλλα. Πίσω από τα δέντρα ξεπρόβαλλαν κυνηγοί, που είχαν σκάψει το λάκκο για να το παγιδέψουν, έπιασαν το λιοντάρι και το έδεσαν με χοντρά σχοινιά για να μην μπορεί να κουνηθεί.

Οι κυνηγοί έφυγαν για να πάνε στο χωριό να φέρουν βοήθεια για να κουβαλήσουν το λιοντάρι, που ήταν πιο μεγάλο και πιο βαρύ από ό,τι περίμεναν. Το λιοντάρι έμεινε εκεί, μόνο και αβοήθητο, χωρίς να μπορεί να κουνήσει ούτε τα πόδια ούτε τον κορμό

του, που ήταν δεμένα σφιχτά, όταν ξαφνικά, ένωσε κάτι να γαργαλάει την ουρά του.

“Κάποτε μου χάρισες τη ζωή μου. Τώρα θα σου ξεπληρώσω την καλοσύνη σου και θα σε ελευθερώσω”.

Το λιοντάρι δε μπορούσε να γυρίσει, και δεν έβλεπε ποιος ήταν. Τη φωνή όμως τη γνώριζε.

“Εσύ θα με ελευθερώσεις; Πώς είναι δυνατόν;” ρώτησε το λιοντάρι.

“Τώρα θα δεις”, του απάντησε ο μικρός ποντικός και βάλθηκε μονομιάς να ροκανίζει τα χοντρά σχοινιά με τα κοφτερά του δόντια. Το ποντίκι ροκανίζε ακούραστα, χωρίς να σταματά λεπτό, και μετά από μερικές ώρες σκληρής δουλειάς, κατάφερε να κόψει τα σχοινιά που έδεναν τα πόδια του λιονταριού και να το ελευθερώσει. Το λιοντάρι για άλλη μία φορά δεν πίστευε στα μάτια του!

“Σε ευχαριστώ πολύ”, του ψέλλισε συγκινημένο. Το ποντίκι του αποκρίθηκε με ταπεινότητα:

“Σου είχα υποσχεθεί πως θα σου ανταποδώσω την καλοσύνη που μου έδειξες και κράτησα την υπόσχεσή μου. Τότε γέλασες μαζί μου, γιατί δεν πίστευες πως εγώ, ένα μικρό και ασήμαντο ποντίκι, θα μπορούσα ποτέ να βοηθήσω εσένα, τον βασιλιά των ζώων. Πρέπει να ξέρεις όμως, πως και οι πιο αδύναμοι μπορούν κάποτε να βοηθήσουν αυτούς που είναι δυνατότεροί τους. Και εγώ δεν ξέχασα ποτέ αυτό που έκανες για μένα”.

Από τότε, οι δυο τους έγιναν αχώριστοι φίλοι.

Autoři projektu:

Petra Holubářová, Lucie Machová

Převyprávění pohádky:

Dafni Dimitriou

Grafický koncept:

Michaela Casková

Ilustrace a grafické zpracování:

Jakub Dluhosch

InBáze, z. s.

2019

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – půl růstu ČR

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Městská knihovna v Praze

 INBÁZE

